

אחי עודני פדו. ראיתי

את מותך.

עלשן אצלנו ליכדו עד

גלי דם ודעת.

עודי חזק, אחי. והברזל

עוד חד.

הואדמה אליו שניה מברקעת.

סוּרְיָ

.... צהרים ... שעה מנוחה לעמל. סביב אין נפש

היה. נותרנו - הטבע, ואני. גבעות חול מתנשאות מעל פני האדמה, גם הן כאילו נחות, לאחר קיץ חם ולוחט, כי מי כמותן יודעות קיץ מהו. ביניהן מתפתל לו שביל צר, מאובק, המחכה לטיפוח הגשם שמתאנה אל קרבו, ותחיינה אותו. על שביל זה עומדת אני, גלויה ראש ויחפה, קולטת את קרני השמש החמות, אלה שלפני החורף.

סנדלי תלויות לי על כחפי ואני מהלכת. רוח קיץ אחרונה

מנשבת ומשחקת בשער ראשי, ואני, אני מרשה לה לעשות כחפצה.

שהרי היא רוח קיץ אחרונה, אחריה תבוא רוח קלילה, קלה, ואחרי זו - רוח שוערת, חזקה.

בצדי הדרך עומד לו עץ הצפצפה. עליו המוכספים נושרים...

נושרים אט מטה למרגלותיו, עלה אחר עלה. והעץ עומד ומחכה.

הוא מחכה לבוא הגשם. תחת עץ זה יושבת אני, ואני מביטה סביבי,

צפורי הקיץ אינן נראות כבר, במקומן באות צפורי החורף. זה

הנחיליאל המתרוצץ לו על אמצע השביל ונענע בזנבו, העפרוני המצויץ

העליז, וצפורי הנדוד המבשרות את הסתו - החסידות בשמים מעל. כן,

תכוננה רבה בקרב עולם החי לקראת הסתו.

והנה... טורר, האין זה טרטורו של טרקטור? אני ממהרת ועולה על אחת

הגבעות. ואכן, טרקטור עובד בסדה. האדמה אפורה ויבשה, אך בכל מקום בו

עובר הטרקטור מתגלה האדמה חומה, הטובה, המצמיחה לנו לחם לאכול ובגד ללבוש.

"משוך, משוך הטרקטור במחרטה" קוראת נפשי "הפוך האדמה לטובה, מועילה".

ואכן, צריך הטרקטור למהר כי הנה, הנה הגשם בא.

אט אט מחטיך. עדין מוקדם, אך השמש ממהרת לסקוע עתה, כאילו בורחת זו,

היפה, הגדולה, והמהירה, מהעננים השחורים הזועפים הממשמשים לבוא. עתה

התחלפה הרוח החמה ברוח קרירה. וזו נושבת ומספרת, היא מספרת על עננים,

על גשם, גשם של ברכה. הנה חלף עבר לו הקיץ הלוהט. והאדמה המתפללת

מבקשת מהרוח - גשם, גשם לרוייה.

באזיר עומד ריח של חורף, ריח של זריעה, של יקיצת היקום לחיים חדשים,

חיים ההולכים ונשנים מדי שנה בשנה; הטבע כלו מתפלל לגשם.

ובבית - צץ פה ושם סודר, השמיכה החמה מוצאת ממקום הגניזה. הרחוב

בערב שקט וריק ירוח, בני האדם יושבים בחדר ומאזינים לצליליו של הרדיו,

אגב קריאת עתון, או שיחת רעים קלה, והשיחה קולחת ומספרת על עבודה,

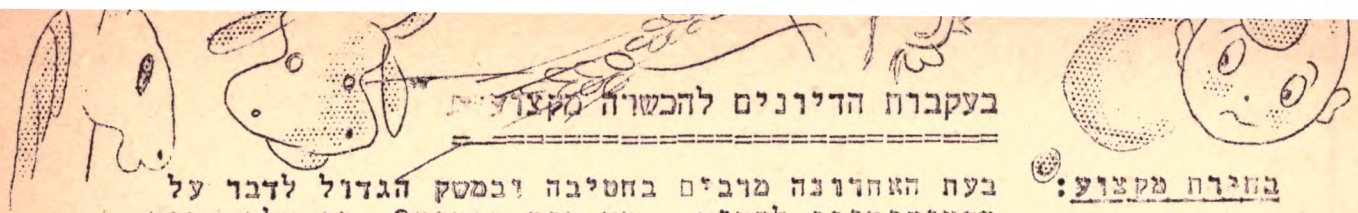
על ימים עברו, ועל - גשם.

לא רק הטבע, גם האנושות מיחלת לגשם. העולם כלו מתפלל לגשם.

.... תפילה לגשם ...

בעקבות הדיונים להכשרה מקצועית

בחירת מקצוע:

בעת האחרונה מרבית בחטיבה ובמסך הגדול לדבר על מקצועותינו לעתיד. מה הוא מקצועי? זו מלה קטנה ומפוסטת העוזרת בחבה חלק גדול מחיינו להבא במסך, מלה אשר תקטר אותנו למקום עבודה ולמסך.

הנה בעוד שנתיים יתמו הלימודים שהינו את תוכן חיינו במסך 12 שנים, ויעלמו כמעט מזכרוננו. רק מדי פעם נשוב לרענן דברים שנלמדו או נפנה ללימוד מקצוע לטובעות מספר חוץ כדי עבודה.

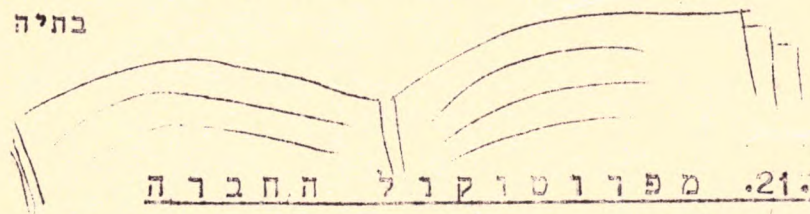
המסך עומד עתה בפני שתי בעיות: האחת, צורך מידי של הרחבת הקיים; והשנית, חוסר ידיים עובדות. מדי שנה בשנה יכנס מהזור של בניס לעבודה, אך גם אותנו, העובדים יומיים בשבוע, מחייבת המציאות לבחור במקצוע. כל אחד יבחר במקצוע לפי נטיותיו והוא ישובץ למקום העבודה הרצוי לו. ברור לי שנחלק בבעיה, כי על ענף אחד ירבו הקופצים ואילו אל מסניהו, לא תהיה פניה כלל. ואף על פי כן יסולבזמהבנים לענף האחרון כי מן ההכרח הוא למלא את הריק. נחוצה מעין מזיגה של הרצון והצורך, ובמקרה זה יצדיק ויכסה הצורך על הרצון. יהיה זה ויתור למען הכלל שבנדאי ישתלם לפרט. אנד צעירים עדין ולא מה שנראה לנו ישר היום, יישו בעיננו בעוד שנים מספר. יחכן ויוצר קטר לענף חוץ הכרת בעיותינו מקרוב, יחסם הטוב של עובדי הענף, ומעל הכל, סיפוק של קידום הענף והשגיו. אל לנו לפנות לענף פופולרי כגון "ענף" הטקטוריים, כי לא רק מן הטקטוריים נבנה. עלינו לפנות למקומות העבודה בהם דורשים כחות עבודה ולבנות את המסך על יסודות איתנים.

שאלת הבת: בד בבד עם בחירת המקצוע מזדקרת לעיננו "בעית הבעיות" - מקום עבודתה של הבת. האם רק בטרותים או שמא בחקלאות, או בחעשיה? אני יוצאת מבקרת ואת כי הבת שווה זכויות וחובות לבן במה שנוגע לעבודה החקלאות והטרותים. כמו בכל יתר שטחי חיינו עבודת הבת בטרותים היא כנראה המסך ישר של המקום שתפסה האשה בכל החקופות. אך מכיון שדרך חיינו שונה חכלית השנוי מכל צורות החיים למיניהן, הרי שגן בטטח העבודה צריך לבוא הטבויה כבר נראים ניצנים - בנות די רבות עובדות בחקלאות ובענפי החיי. והטרותים?

אינני רואה לפתיחות כבוד לבת העובדת בטרותים כי גם עבודות אלו עבודות הן וצריך טמישהו "מלאם. להיפך, אני קוראת למיין "החזק" להצטרף לעבודת הטרותים ויהפך שנוי זה כמעט לדבר של קבע.

בתיה (י"א)

21.10.56. מ פ ר ו ט ו ק ר ל ה ח ב ר ה

שיתח החברה האחרונה באה להקדים תרופה למכה ולדון על עקרון של 12 שנות לימוד. הצגת הבעיה: האם ישנו מקום לאדם שיחרוג ממסגרתו לקראת השנה ה-12? והאם ישנו מקום לתן בקבוץ שלא סיים י"ב כיתות בהן הקנו לו הלימודים רעיונית ומעשית את דרך החיים.

ביה"ס נעשו השנה צעדים חדשים לגירון שטחי הלימוד ע"י הוספת חוגי עבודה וחוגים טובים. ביה"ס מטפל בהכנת כל נער לעתיד לפי בחירתו המקצועית.

יואל (מורה): יתכן שלא היו צצות בעיות אלו אלמלא פיגור ביה"ס בהתאמת המקצועות לגיל זה. התנועה החינוכית של הקבוץ כלו קבעה כלל אחד יסודי - קבוצות מקבלות חינוך הנוצתי משותף מגיל הינקות עד הכניסה לחברות. חבר משך צריך שתהיה לו השקפת עולם מבוטסת וביה"ס החליט להקנות לו זאת במסגרת 12 שנות הלימוד בשיתוף עם החטיבה. הלימודים הם סידור העבודה של הנוער, ועל כן הם חובה. ישנן שתי בעיות עיקריות: א) הקטר עם הקבוצה, ב) מקום הלימודים כחובה וכזכות.

ענת (י"ב): הכוונה היא גם במסגרת של עבודה בשטח מסוים בצורה לימודית, ולא עבודה פילית. ענף זה שייך לבי"ס.

גבריאל (י"א): רוב החברים שהפסיקו ללמוד הם יותר מבוגרים ולכן הם רוצים להתגייס בגיל הגיוס (18) ולא בגיל 20, עת סיימו את כיתה י"ב. יתכן שלפי השבון זה הגורם הוא "בזבז שנים" גם הלימודים הם מסגרת. מי שלא לומד אין לו מסגרת. והחבר הזה לא מעורה בחיי החברה ואין לו

עדה י"ב: בעתיד, בעיה הגיל לא תהווה בעיה. ישנן החלטות יותר מדי פזיזות לגבי העניין העקרוני. אף חבר לא מסיים את מסגרת בית הספר לפני כיתה י"ב ואינו מצטרף לחברות, עם הכיתה הבוגרת.

אריק י"א: במקרה זה, לא צריך להעלות את העניין להצבעה כי זה קובע גורלם של כמה נערים.

עדה י: אין מה להחליט עקרונית כי כל אחת מהוה בעיה בפני עצמו.

חיה י"א: גם לדעתי אי אפשר להחליט עקרונית, כי אלו בעיות גמישות ועדינות.

עדה י"ב: המטרה היא: שהנערים לא יבואו בדרישה, לגמור יותר מוקדם את ביה"ס. שנת י"ב, עומדת בסימן מועמדות, ושנת מבחן אינדיווידואלי. אדם שלא עובר שנה זו - לא יכול להתקבל כחבר.

אריק י"א: במידה ותהיה הכוונה, לא תתהווה בעיות. עקרונית אני חושב שהנער חייב ללמוד י"ב כיתות.

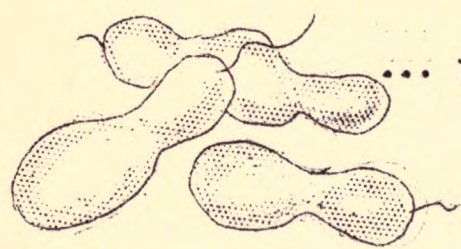
מרים (מורה): כל חברה קובעת לעצמה עקרונות ולפיהם אריכים לנהוג, אמנם, בכל כלל יש יוצא מן הכלל, אך במסגרת בית הספר יוכל כל אחד למצוא את מקומו. המדובר הוא בנערים שאין להם חשק ללמוד, הם לא יוכלו לגמור כיתה י"א. אלא לעמוד לשנת מועמדות בכית י"ב. אם הקיבוץ חרף על דגלו י"ב שנות לימוד למרות מצבו הכלכלי הקשה, יש לקחת זאת בחשבון.

שאלת הדור השני - היא שאלת המשק והקיבוץ. הקיבוץ ימשיך בקיומו באם בניו יהיו מצויינים רעיונית. הוא ימשיך קיומו באם לכל אדם תהיה רמה מקצועית גבוהה ואידיאה קיבוצית מבוססת. גם הנער המסיים את בית הספר בגיל מאוחר יותר, הרי ש"הפסדו" יוצר בסכרו, כי חלק חשוב של הידיעות הוא רוכש רק בכיתה י"ב.

ההחלטה: לימוד חובה של י"ב כיתות (עקרונית).

... בקצב הזמן ...

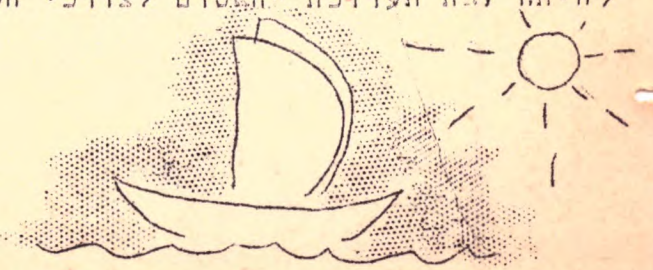
* בחברה: באחת מהשבתות "הפנויות" יצאה החברה לאיסוף בוטנים, כדי לקבל תמורתם כסף. נאספו בסך הכל - כ-25 שקלים: לסיכום אפשר לומר: "שעשינו יש מאין"

שכתב נעורים:

* נערך ערב הווי משותף לכיתות - י/י"א שהצטיין בעשיית שמה" - יישר כוחנו.

* במסגרת ה"חצי שעה" של עבודה: התנדבו הזכריים לעטוק בביצורים ואילו הנקבות הפכו לגננות.

* לא מכבר חזינו בפלאי המאה העשרים, היותה זאת תערוכת "האטום לצורכי השלום".

* נערכה מסיבת פרידה, לנערינו, חיילינו, חברינו (הזכריים) עם צאתם לצבא הגנה לישראל בהשתתפות חוג הנוער וכיתה י"ב.

* בסדר היום ה"ש" של אסיפות השכבה האחרונות דנו על: א. בחירת המקצוע לעתיד - בהשתתפות הועדה להכשרת הבנים. (לרפתניות המתחילות - ברכת הרפת).

ב. עיקרון לימוד חובה של י"ב כיתות.

ג. משק בית הספר ועתידו.

שכתב בינונית:

* נערכו שתי מסיבות (שלא היו כל כך מוצלחות) תוכנן - ערב היל היים. (כנראה הכנה לחורף, בלע"ז - מים רבים).

קטע

ברחבי העשק

בשדות הכותנה

רעט מהומה נשמעיה בבית. החברה מפטוטיה. בין כל הצעקות והצחוק נקלטת הודעה חשובה, כי מחר יש גיוס לכותנה. יש גם כאלה שהיו מעדיפים ללמוד במקום לעבוד, אך אם רוצים זאת לא - למי זה חשוב? ליוס יוצאים. הגיעה עת זריחת חמה, כולם קמים וקדימה לקומנדוקר. הגענו לזדה ובין השורות הלבנבנות מתחילה ההתחרות. לפעמים יש מרץ ולפעמים איך, וזו החברה מספרים בדיחות והאירונים משוחחים על אירונים. השקים תחמללים, מכל צד שואלים - מה משקל השקים? העבודה הולכת ונגמרת. יש לי 20 קילו - נשמעת קריאה, וקריאה שניה ושלישית - אני מוכרה לעשות 30 קילו, ואני מוכרה 27. מחובל השערך הולכים תמיד ועמם גם העבודה. נשמעת הודעת סיום העבודה. אחי עוז אסף, השני עוזב שורתו. השקים האחרונים נשקלים וקריאות שמחה נשמעות: "עברתי את השיא שלי וכך: היום דווקא התבסלתי". העיקר שהכל נגמר והזורים הביחה מפטוטים.

שולה כיתה ח'

ה ע ב ו ד ה - ב ב ו ט נ י מ

ביום הראשון של העבודה בבוטנים יצאנו בבוקר לשדה באיחור (זאת דרכם של הטוקטוריסטים מאז ומתמיד). התחלנו בעבודה סוף כל סוף. לא עבר זמן זמן רב והמכונה נחקלקלה (תופעה "נדירה"). כך עבר היום. למחרת התנהל הכל כשורה. המכונה זבעל הטוקטור החלו מוציאים את הבוטנים ואנו אחריהם תוך ריצה קצובה, מערמים את השיחים לערימות. כעבור ימים מספר נוספו עוד מספר ילדים לעבודה והיא נעשתה ממש לוקסוס. כעת עמדה הבעיה איך לסלוש את הבוטנים בידיים או במכונה? הוחלט שבידיים. שכבת הנעורים גויסה. וכל מי שעבר יכול היה לראות המונים המונים של ילדים יושבים על ארגזים לידם נתון פח זהם טולשים לחוכו את הבוטנים. כך עשינו כארבעים דונם.

מנהלי הענף ראו שהעבודה שלשה לא תגמר והוכנסה מכונה לעבודה. העבודה היתה משגעת. לא היתה רגע הפסקה, היות ושעת העבודה של המכונה עולה - 16 ל"י. אחרי גמירת שליחת הבוטנים נעשה הלקט; ויצויין שבמקום שעבדה המכונה נשאר הרבה יותר פרי מאשר במקום טעבדנו בידיים.

כך נסתמה עונת הבוטנים.

כא (1)

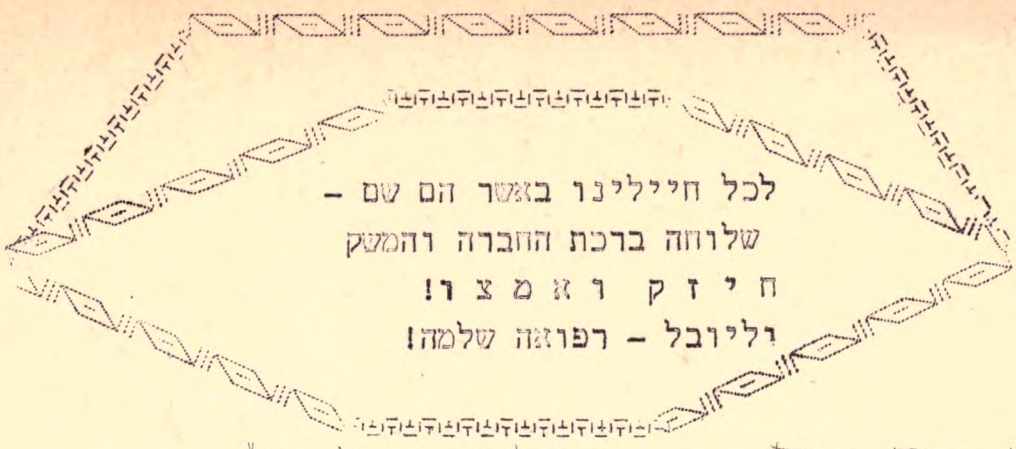
מספרים מחישים על גיוס הבוטנים

56% - דם ילד!

36% חבור!

8% מהנור - מוכרה!

לכל חיילינו באשר הם שם -
 שלוחה ברכת החברה והמשק
 ח י ז ק ו א מ צ ו !
 וליוכל - רפואה שלמה!

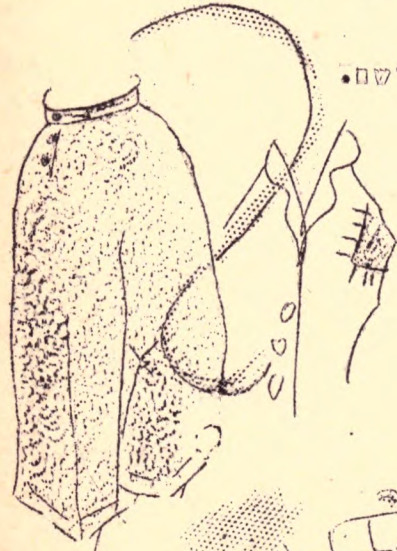
תגובות והערות

== יחי הרושם ==

בחיי חברים, חיים אנו בימים קשים ועגומים עד מאד וכל זה למה?
 הכל בזכות המלה "רושם". בכל אשר תפנה יוטבר לך ליתר הבנתך -
 "למען הרושם".
 כאשר משוחח אני עם חברי הרי זה למען הרושם ואם הנני שותק
 כדג, הרי ששתיקתי מתפרשת - למען הרושם. כשאשקוד על לימודי
 יאמרו - שוקד הוא, לשם הרושם ואף אם אתעצל - דבר ברור -
 למען הרושם. כאשר אצעק - הרי צעקתי שוב למען הרושם. ואף אם
 אלוש - רק "לעשות רושם".
 לפני צאתי אל מחוץ להדרי, עלי לחשוב ולשקול אלף פעם ואחת -
 איזה בגדים אלבש? שאם אלבש בגדי פאר - הם בגדי השבת, הרי
 יאמרו החבריה - הוא לובשם לשם רושם. ואם אלבש את בגדי
 הבלולים - הם בגדי עבודתי - שוב, אני לובשם כדי לעשות "רושם".
 לכן נשארה לפני ברירה אחת והיא... ללכת עירום, אך חושש אני
 כי גם אז יאמרו: צורה זו, ודאי! רק לשם רושם.
 בשבתי ובפצחי בשיר - שירתי "למען הרושם". ואף כי אכתוב בהדרי
 מזמר, אך הלילה לי! דבר ברור - כתיבתי, "למען הרושם".

כן חברים, חיינו קשים... לא כן?
 אך רק אל נא תאמרו כי כתיבתי זאת למען הרושם.
 (הערת המערכת: אנו שמחים להעלות גם
 דברי חברים המתבטאים בצורה זו (לבטים).
 אך מסופקנו: האם כתיבה, לבוש, ושירה
 "למען הרושם" המה - הבה ותהפוך (י)
 חייך לקלים יותר ועשה (י) זאת כרגיל,
 בלי רושם. וליתר החברה: התבטאו אף אתם
 ולא דווקא במסירת דו"ח איזהשהו.)

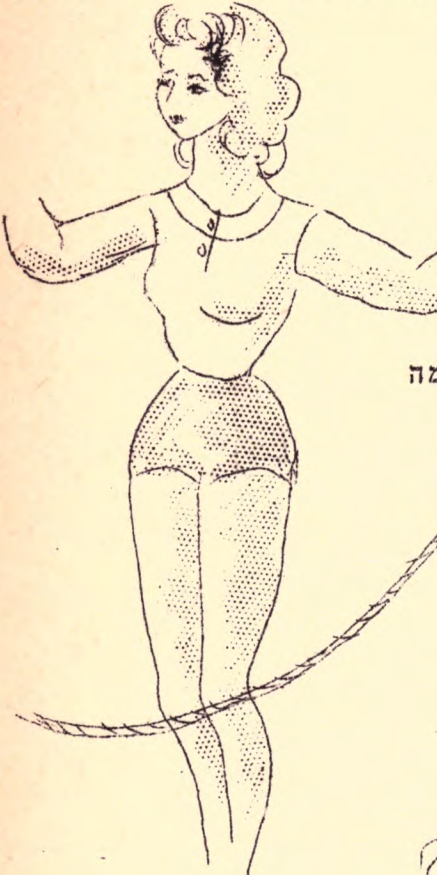
דדאי לדעת

== תורות ומדעים בלע"ז ==

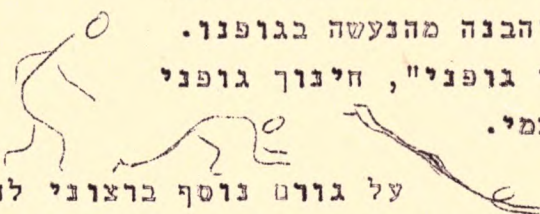
- (1) יורה - כוריאלוגיה - (2) כסילולוגיה - (3) לימודי גרמנית - (4) לוגיקה - (5) קרטוגרפיה - (6) לימודי גרמנית - (7) לימודי גרמנית - (8) לימודי גרמנית - (9) לימודי גרמנית - (10) לימודי גרמנית

מ ע ט מ ח ש ב ו ת ע ל ה ח י נ ו ך ה ג ו פ נ י

כהקדמה: אני רואה את השעורים לחינוך הגופני במסגרת החינוכית-הלימודית הכוללת. הילד הלומד חשבון, טבע, או עברית נשאר אותו הילד גם בשעורים לחינוך הגופני. כמעט בכל שיעור משולבים בלמידה כמה חושים וכמה מניעים: הראיה, השמיעה, הזכרון, המחשבה, וכו'. בכל שיעור קיים ומשתתף באופן פעיל הגוף, גופו של האדם. הרי כל אותם חושים, גורמים ומניעים משכנם בגופנו, במערכת הכללית השלמה שנקראת ילד, נער, אדם. והנה בשעורים שמיועדים מפיתוח גופו של האדם (מה שנקרא בפי רבים הה-עמלות) נהוג היה עשרות בשנים להפריד את הגוף מכל אותם גורמים שהזכרתי. הילד היה רגיל לקבל פקודה "עשה כך", "הרם ידיים", "כופף ברכיים" וכו'. למחשבה של הילד, לפיתוח יכולתו מתוך מחשבה, לא פנו. השעורים לחינוך הגופני הם לימוד, לימוד אפשרויות הגוף, תהליכי חנועה של הגוף מתוך מחשבה עצמית, ידיעה והבנה מהנעשה בגופנו. ולכן בה מושג "חינוך גופני", חינוך גופני מתוך מחשבה וחיפוש עצמי.

על גורם נוסף ברצוני להעיר כאן והוא התחרות. כל ילד אוהב לשחק טוב ולהצטיין במשחק, למדוד את כחו מול ילדים אחרים. אולם עלינו לדעת שאין אחד שיה לשני. אחד מצטיין בריצה, אחר בחשבון ואחד בכלל לא מצטיין. ולכן נכבד האחד את השני אפילו אם אינו מצליח בהשוואה למצטיין. על אחד יעשה כפי יכולתו, וישתדל לשפר ולהעלות את הכושר שלו. אם בתחילת השנה ילד קפץ 100 ס"מ ובסוף השנה 110, הרי שהוא השיג השג ואל לו להתבייש בו אפילו אם הוא נופל בהרבה מההשג של המצטיין בכיתה.

הרגל מאד לא הוגן ראייה בכמה כיתות בשעה חחרות קבוצתית. על מנת לנצח היו ילדים שהתחילו לפני הזמן או קצרו דרך ועוד ועוד. נכון שטוב לנצח אולם אני שואל את כל אחד אם הוא מוכן לשקר (ואת מי הוא משקר אם לא את עצמו) למען הוסף לו עוד נקודה?

גופנו צופן בחוכו הרבה אפשרויות חנועה ומשחק; הבה נכיר אותם ונשמח בחנועה גופני.

הצעירים שבינו

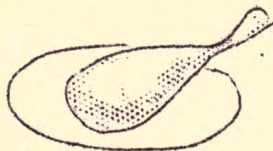
בית-הספר באליכין

אנחנו הולכנו לאליכין. הלכנו לבית-הספר, לכיתה ה'. סיפרו לנו על חיים שם. באליכין יש ח' כיתות. לבני כיתה ה' יש בחינות כמו בעיר ומי שרוצה להמשיך ללמוד - לומד בכפר-חסידיים. הלימודים שם בעיקר בעלי אופי דתי, אבל יש להם גם שעורי חשבון, ספרות, טבע ועוד. הבנים לומדים נגרות והבנות ריקמה ומלאכת יד. הם לומדים גם ספורט. הכיתות מעורבות. יש להם חדר-אוכל והם אוכלים במסדרות. בכיתה ה' ישנם 36 ילדים. יש להם פעולות בכל יום שלישי ושבת. בפעולות הם לומדים שירים, משחקים ועוד. הם משתליכים ל"בני עקיבא". ראינו את כיתתם, שמענו שיעור בעברית. ויש לציין שהתימנים מקבלים יפה אורחים.

צביה כיתה ה' (ק' צור)

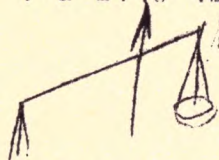
דגש קל

מאיירות גדולי חכמינו

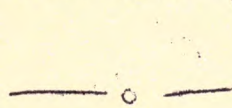

2 בחוג לגידול צמחים ובעלי חיים נשאלו הנוכחים:

בקשר להפסקות, כיצד אצלם נוהגים? מה השאלה? ענה בודאות אחד המחקלאים. "נוהגים כמו שרוצים!"

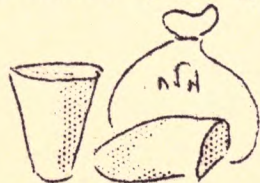

4 איך נוצרת אצל העטלף התורשה? אם יש בכלל דבר כזה, עונה חרסה: "איך נקבה, והזכר מטיל ביצים!"

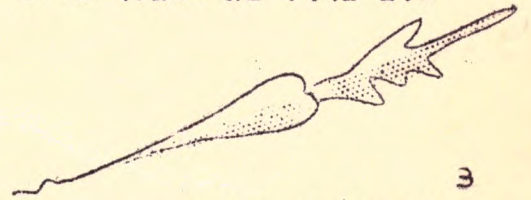
6 פעם בעברו ליד פח האשפה, שמתוכו עשן יצא ותימר פתח מיד ידיד תיאוריה חדשה "העשן הוא האידיאולוגיה של הפייר".

(fine)

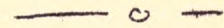

8 נוסחת כיתה י' בעלת ארזכי האעים היא - שבגבעת-חילים התפריט לארוחת הצהרים הוא: "לחם, מלח, ומים מינרליים."

1 באחד מימי שישי הוגשו על צלחת ייך ועצמות גם יחד. צעק מן דהו אזי: "טוב ברוז מה - מגזר חי!"

3 כשהועמדה החידה מה פירוש: ברוטו, נטו, טרה? ענתה אחת לאלתר, (לפלי גירסה חדשה) כמובן: "באתי, ראיתי, ניצחתי!"

5 לנוכח אותה הבעיה שנפתרה הוצעה המסקנה שהובעה מקרב לב: כן "ומעכבר וכלב - נוצר עטלף!"

7 שלא מכבר בכיתה התפרצה תלמידה החלה התלחשות ומיד נשמעה התגובה: איך היא מדברת ואיך היא מקללת, מתחצפת וצועקת. "ממש כמו מטפלת!!!"

חילים כותבים

כשהחברה הולכים לצבא

אני רואה לפני כולם שמחים, ואני מוכרח להגיד שזה קצת מעליב. זה כאילו שאתם שמחים להפטר מאתנו, אך אולי אתם פשוט שמחים בשמחתנו - להפטר מכם. זה כמה חודשים שאנו מפרנסים אותכם בזיעת אפנו ואתם, בני החטיבה יושבים ולומדים ועושים עצמכם כאילו שבאמת נכנס משהו לראשכם. הודות לנו אתם תתכסו בלילות בשמיכות חורף, הגשם ידפוק בחלון, תתהפכו מצד ימין לצד שמאל ותמשיכו בנחירתכם העריבה. ואילו אננו - חיילי ישראל - נעמוד על המשמר, נופיע למסדר ונרוץ אפילו בגשם - ל... שקם.

לפני **לכתבו יט** לנו בקשה לחטיבה: שמענו שאינכם יכולים לישון בבוקר יחד מהתרנגולות ולכן אתם קמים ועובדים חצי שעה בבוקר. אנו מבקשים אותכם להגדיל את השטח הזוכה לטיפולכם ולכלול בו גם את הצריפים שלנו. "באם לא תענו בקשה - תהיה זאת, בקרוב, פקודה אשר אי ביצועה יגרור עונש, ריתוק מחנה וכדומה!" אצלנו בצריפים אין הרבה עבודה רק: לקצץ את הדשא, לשתול חדשים, לסדר גינות ולקצור קוצים ועשבים. לדעתי כיתה י"ב צריכה לעבוד אצלנו כי עד שהיא תהפוך את שכונתה לשכונת "צריפים וירח - דשאים ופרחים" - היא תצטרך לעבור לשכונת "הצפון" - קוצים ועשבים ו"חוג נוער זקן". ובקיצור ולענין: הפועלים הראשונים מתבקשים להתחיל על יד החדר שלי ובהזדמנות לסדר שם את המטפס. את תעשו דרוש לא תחלל גמם הרבה בבואכם לצבא.

כפי שידוע לכם - הצבא לא יכול היה להתאפק עד שיגיע מועד גיוסנו כפי שנקבע תחילה, נכונות לנו שם תפקידים חשובים ביותר ולכן הוקדם הגיוס. רובנו התנדבנו כהרפתקאים עיקריים. אצלנו - לא יהיו דזובניקים סתם. לכם נגלה את חפיקי-דנו אך אל תגלו זאת - לבני דודנו. ניסינו אשכנזי - רב סרן - ש"ג מיוחד בבה"ד 12. אבירים - אלוף - הרב הראשי בצה"ל. בזמן האחרון הוא התחיל להתפלל וזה הולך לו יופי. רק עם המנגינות הוא עוד קצת מסתנדלר. י. דקל - סרן - מוכר ראשי בשקם בלי פרוטקציה. צבי אגמי גם כן רוצה לעבוד בשקם אך מפתחים ליביא את כל המסטיק לנועם ויגמור בעצמו את כל סוכריות המשי. דויד חוליס - אלוף משנה - מנצח תזמורת צה"ל, ואמיר קרן - סגן - ינגן בה בתור הליל ראשון את הסימפוניה "איזה פלא" עם סילסולים. אביגדור אלוף משנה - טבח ראשי בצה"ל - המטפל העיקרי יהיה תפוחי אדמה אלויים. יהודה קפלן דס"ר במחנה גדנ"ע. נמרוד - (אני) - נהג של הומטכ"ל וחבר שלו.

החיילים ותפקידים אשר יקבלו אותנו תחת חסותם מתבקשים לא להתעלל בנו ולא לשפוף אותנו ולהתחשב במצבנו הנפשי העכור על השאינו בבית הגרות (כמובן של נמרוד) והורים. ובמצבנו הגופני הפגום הסובל כרגיל: מעבודה קשה ומחוסר תזונה מספקת. האמהות מבקשות - שלא ירטיבו אותנו בגשם וישגיחו שנלבס סודר וכל יתר הבקשות, הרי הן ידועות - הן נשארו ללא שינוי מגיל שנתיים ומעלה.

בבואנו לצבא, נעבור תחילה טירונות אך זה ילך לנו - כמו כלום, אצלנו אף אחד אינו מפתח. אולי יקשה עלינו לאחצח נעלים, לסדר מיטות, לתפור כפתורים, ולהתגלה כל יום. אך בעזרת השם - נתגבר. ובינתיים כבר הרקנו את הרכיניה (כך ניסינו קורא לאספקה קטנה) קיבלנו את כל המברשות והמשחות שישנן, סידרנו מצוללים לקיטבגים, הכל שיעוד לנו עברי היוצא לצבא.

ג י ל ה

(הוקרא במסיבת פרידה)

אורך ורחב

(note of)

כיצד עלו אנה ופרנק לא"י

בגולה בפריס היתה משפחה יהודית עשירה מאד ולה שני ילדים - בן ובת. שם הבן פרנק ושם הבת - אנה. היתה זו משפחה מכובדת מאד. אך לא"י הם לא חשבו לעלות, כי אמרו: "עוד מעט תהיה מלחמה ולא כדאי לעלות ארצה ישראל". לא כן ילדיהם שביקרו יום ביום בתנועה ורצו מאד לעלות ארצה. יום אחד החליטו הילדים לעלות. הם ראו שאין תועלת לבקש מן ההורים והחליטו לעלות עם יתר חברי התנועה. להורים לא אמרו שום דבר. בשעה שתיים לפנות בוקר יצאו את העיר בטרמפ והגיעו למרסל אחרי יומיים. פתאום הם פגשו את אביהם והוא לקחם איתו וחזר לפריס. ההורים לא רצו לתת לילדיהם ללכת לתנועה. אך לאחר תחנונים הרשו. בפעם השניה החליטו הילדים לנסוע ברכבת אך איחרו אותה והצטרפו לחזור לביתם. בשלישית היה זה ערב יום ראשון ולמחרת לא עובדים. הם ניצלו את החופש לסידור החפצים ויצאו בלילה

הבית. ברגע האחרון הגיעו לרכבת והיא זזה... ובבית ההורים חשבו שהילדים הלכו לתנועה, אך הזמן עובר והשעה 12 ואין זכר לילדים. מכיוון שההורים לא ידעו את כתובת התנועה הם צילצלו למשטרה ודעש והמולה קמה. באותה שעה ישבו אנה ופרנק ברכבת וצחקו. בבוקר הגיעה הרכבת למרסל. הם ירדו מהרכבת ורק עכשיו התעוררה הבעיה הגדולה ביותר - איך להכנס לאניה? כרטיסים לא היו להם והם לא ידעו מה לעשות. פתאום קפץ פרנק על רגליו בשמחה "בואי אנה קראה והוא התחיל לרוץ לעבר הנמל. התברר שהוא הכיר את רב החובל שהיה עם בביתו של אבא. הוא ילך ויגיד לו שהם רוצי לנסוע. הם חיפשו את רב החובל וקיבלו תשובה שהוא נמצא בחדר מספר 12. פרנק רצה להכנס אך זה היה בלתי אפשרי, צריך לשלם ולפרנק אין אף פרוטה. הם נכנסו שאיש לא ראה והם מצאו את רב החובל יושב ומשתעמם. פתאום טובב רב החובל את ראשו וראה את פרנק. הוא נבהל אבל אחרי רגע הכיר את אנה ושאל אותם לרצונם. פרנק סיפר לו את כל העניין. רב החובל בתחילה לא הסכים, אבל לאחר בקשות הם עלו על האניה. בערב האניה הפליגה והילדים על סיפונה. באותו זמן נסע אביהם ברכבת למרסל, כועס ורוטן, כי בסוף התברר להורים שהילדים עוד הפעם ברחו אבל עתה היה כבר קצת יותר מדי מאוחר וכעבור חמישה ימים הגיעו הילדים לישראל. רב החובל התקשר עם שדה התעופה בלוד, כי אבי הילדים טס ריידרון והיכה לבניו. הנמל עזר רב החובל לילדים לצאת בלי שאביהם יראה אותם והם נסעו לקיבוץ בארי. בינתיים האבא חזר לפריס. האם בכתה וזימעה את זה ובכל הבית היה אבל. אבל אחרי שבוע הגיע מכתב ראשון מאנה ופרנק. את כתובתם הם לא כתבו. לאחר שלש שנים ההורים שהתגעגעו נורא אחזו את חפציהם וארזו ארצה. ובנמל חיכו להם אנה ופרנק (שבינתיים החליפו את שמם לזיוה ואורי) וההורים נישקו את בנייהם הסוררים וכולם היו שמחים.

היה (כיתה ו')

